

Rex, poëtae, cum in ipsius victorias, & ipsam Lutetiam Parisiorum unicum hoc distichon:

Par urbi domus haec, urbs orbi, neutra triumphis

Et belli & pacis par, Ludouice, tuis,

ei obtulisset, CM. florenos donauit (s). E Gallia in Italiam transeamus, & speciatim Venetias intremus, vbi Sannazarius, poëta felicissimus, conditum a se vrbis encomium, tribus constans distichis, Senatui attulerat. Quid lectis illis versibus Senatus? Pro singulis poëtae centenos aureos dono dedit (t). Ad praemia Poëtarum non contemnenda pertinere etiam mihi videtur laurea Poëtica, quae, quamuis hodie, sicuti interdum Gradus Academici, ab aliquibus, qui versiculos non adeo bene tornatos pangere didicerunt, non raro pecunia redimatur: olim tamen peculiaris hic honor habitus est iis, qui poëtica arte alios exsuperarunt. Quod si inquirimus, quo tempore hic ritus, creandi poëtas, primum inualuerit; *Scaligero* quidem, viro summo, vilum est, eum Domitiani aevo ortum debere; rectius tamen alii a Domitiani aevo remotissimum, & tantummodo ab ipsa Graduum Academicorum origine deducendum eum esse rentur, dum in Diplomatis Comitum Palatinorum cum iure creandi Doctores, Licentiatos, Magistros atque Baccalaureos intime illum connecti ostendunt (u), & poëtas quasi quintam Facultatem constituisse, quae ceteras in ordinem elegantioris litteraturae coëgerit, sibi persuadent. Haec de laurea poëtica, tanquam praemio poëseos, inspergere placuit; quaero nunc, an non etiam hisce praemiis istud annumerari queat, quod honore ingenti terrae huius domini, & viri alii eminentissimi, saepius maclarunt poëtas. Hic primo Augustus, augustissimus Monarchiae Romanae conditor, menti obuersatur, de quo cognitum satis est, eum tanti *Virgilium* atque *Horatium*, poëtas, fecisse, vt alter dextrum, alter sinistrum eius latus stiparet, atque cum eo sermones familiares caederet. Imo Augustus hic ea fuisse mente creditur, memoriam sui aliquando interituram esse, nisi *Horatius* aliquis carminibus duraturis eam posteritati commendaret. In Daniae regnum nos conferamus, vbi Poëtam *Hiaerno* reliquis anteuisset honore, quem ipsi peritia carmina pangendi contraxit, inuenimus (x). Cum enim hic in mortem Regis demortui *Frontonis* elegantius, quam alii, cecinisset, in regium thronum propterea sublatus est. Vnicum istud de *Paulo*, magno illo ad gentes Dei legato, commemoro, quod omnino poësi dedecori non cedit, si ipsum poëtarum gentiliū non amatorem solum, sed etiam lectorem fuisse diligentem, atque nonnulla eorum verba in sacris litteris allegasse, demonstrarem. Atqui obscurum ne utiquam est, quod tria communiter adducantur dicta, vbi *Paulus* aliqua gentiliū istorum loca, nempe *Arati*, *Phocilidis* atque *Epimenidis*, in vsu suum conuertit (y), iungit his locum quartum *Sebastianus Pauli*, Italus, quem a *Paulo* sancto ex *Callimacho* mutuo petiit (Rom. XII. 2. qui resistit potestati Dei, ordinationi diuinæ resistit) credit (z). De odio nonnullorum aduersus Poëtas atque de aliis quibusdam rebus ad hanc materiam pertinentibus acturus etiam eram; at inhibet calamum paginae angustia, vtque, quae supersunt, vel penitus omittam, vel ad aliud tempus referuam, imperat. Iam properandum mihi est ad Iuuenem praecellentis ingenii atque industriae, qui, dum discedit, de Poëta germanico ante aliquot secula florente, verba facturus hanc de Poësi generatim tractandi occasionem mihi subministravit. Est ille

Salomo Ranischius, Chemnicensis

ipse poëta bonus, siue ab eo germanicum siue latinum carmen poscas. Neque sola est facultas carminis contexendi, quam sibi comparauit. Magnus discendi ardor, quæ ab ipsis fere incunabulis in eo fuit deprehensus, pluribus suffecit. Quicquid schola docet, id sedula hausit aure, & sic obtinuit, vt saepius priuatim surgens, ac, de rebus variis, modo soluto modo ligato sermone, modo graece, modo latine, modo germanice potuerit dicere. Imo idem fecit publice, quam alii, crebrius, neque sine audientium applausu. Praeter illas linguas non parum etiam est exercitatus in hebraica & gallica, vt nil dicam de Italica, quam cum *Heroldo* Marte suo tractauit. Cum Musis coniunxit Musicam, in qua eo vsque est progressus, vt chori dux cum laude esse potuerit. Neque hoc tacendum, quod probitas, aequè ac diligentia, ipsi in medullis haeserit: in qua vitae ratione si constans, vt spero, manserit, sique Deus & homines paupertatem illius subleuarint, non dubito, quin aliquando vel patriae vel alii loco egregia officia sit praestiturus. Ante discessum *Iohannem Saxium* (*Hans Sachsen*) auum Germanorum Poëtarum, vernacula lingua laudat, eadem VALE pium patriae acclamaturus. Interim quod paulo ante lum ominatus, toto opto animo, ac mecum optat schola per Iuuenem ad praecleara quaeuis laudabiliter tendentem

Johannem Ernestum Schurichium, Chemnicensem,

qui votis suis latinis orationem itidem latinam, de Poësi veterum Germanorum praemitter, Vos, Patroni, Fautores, Amici adeste quaeso, ac Vestra honorifica praesentia commonstrate, quod diligentiam ac probitatem iuuentutis magni aestimetis.

(s) Vide Becmannum in *Histor. Orb. Terr. Geogr. & Ciuili*, P. I. S. II. p. 332. (t) Vide illa in Becmanno, loc. citato, P. II. p. 769. Hausit illa Becmannus e *Iohannis Bapt. Crispi* Vita Sannazarii. (u) Vide *Observat. ad rem litterariam spectantium* Tom. VI. Ceterum praeter *Iacobi Thomasi* Dissertationem, de ritu coronandi Poëtas, disputatum etiam fuit de Poëtarum Coronatione *Baruthia* 1706. Vide *Noua Litter. Germ.* an 1706. p. 37. (x) Refertur hoc ex *Nicolai Petri Sibbern* Bibliotheca Historica Dano-Norwegica in *des Neuen Bücher-Saals* Tom. V. p. 564. (y) Vide de his *Paulini Philof. Lust-Stunden*, P. I. p. 300, seqq. (z) in *Dissertatione de Poësi Patrum*, Neapoli edita, an. 1714. p. 18.

Ze. Sax. Ze. 15, 57.